

YO/HD Antena

BULETIN DE INFORMARE

AL RADIOCLUBULUI YO HD ANTENA DX GRUP

Redactat și editat de Adrian Voica (YO2BPZ) str. Bejan 66/82, 330114 Deva, HD.
Tel. 0758.063603; 0354.883754; E-mail: yo2bpz@gmail.com

Astazi **23 noiembrie 2015** prietenul nostru si al multor radioamatori romani sau din intreaga lume, George Pataky, WB2AQC (ex YO2BO) ar fi implinit 86 de ani , dar moartea nemiloasa care nu iarta pe nimeni, l-a rapit dintre noi la varsta de 85 de ani in data de 8 mai 2014.

Pentru noi, radioamatorii hunedoreni (ca si pentru alti multi YO) a fost un prieten deosebit. Dupa ce ne-a vizitat si a scris si despre noi in multe reviste de radioamatori ale lumii (as aminti doar CQ, QST, CQ Sud America, JARL News, ZS News, ES CQ, Radioamator YU, Megahertz, etc.), am pastrat o permanenta legatura si am primit de la el in decursul anilor (pana in 2010) zeci de pachete cu reviste, Handbookuri, subansamble de calculatoare, statie radio UUS DR 1200 si Ameritron 800, inclusive trei monitoare de calculator, care in acele vremuri erau destul de scumpe la noi).

La fel i-a ajutat pe multi altii , iar , la schimbarea statiei a trimis statia lui moderna (nu imi mai amintesc tipul, un FT cred) copiilor de la YO9KVV, Scoala din Valea Calugareasca.

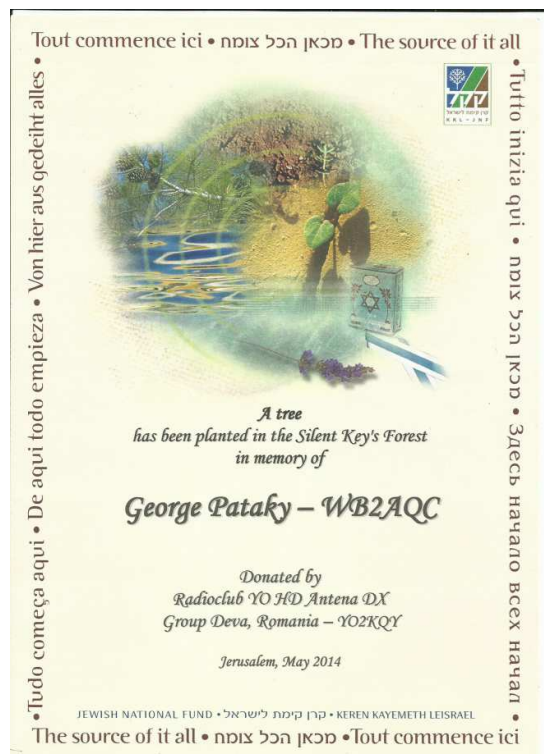
Pentru imortalizarea memoriei lui George am apelat, imediat dupa aflarea tristei vesti la amicul nostru Shalom 4Z4BS pentru a planta , din partea clubului nostru (YO HD DX) un pom in Silent Key Forest din Israel.

Shalom a trimis certificatul care atesta acest lucru direct doamnei Eva Pataky la adresa indicata de noi.

Deasemenea, Radioclubul nostru a trimis familiei Pataky o scrisoare de condoleante.

Le redam pe ambele mai jos.

Dumnezeu sa te odihneasca George!

YO HD Antena DX Grup Deva

Nr. 259/ 09. 05. 2014

Deva

**Stimata doamana Eva
Dragi copii Diane si Tommy,**

*Ne-a umplut si pe noi de tristete vestea plecarii pe drumul fara intoarcere a lui George.
Stim ca a fost un om minunat, un optimist incurabil pana in ultima zi!
Pentru noi ca si club, dar si pentru radioamatorii si radioamatorismul romanesc a facut,
benevol, lucruri cu totul iesite din comun.*

*George a acceptat sa fie inca de la infiintare membru onorific al clubului nostru, fapt care
ne-a ridicat inca de la inceput prestigiul ca si organizatie!*

Nu vom fi reusit niciodata, oricat am fi vrut, sa ii putem multumi indeajuns!

*Desi a fost departe de noi, ne bucuram mult de cele cateva intalniri cordiale pe care le-am
avut cu George cu ocazia vizitelor lui in Romania, in special la manifestarile radioamatoricesti
(Lugoj, Campulung Moldovenesc, Pecica, Deva)*

II vom pastra mereu vie memoria, vom publica tot ce vom sti despre viata si activitatea lui.

*Va promitem ca ii vom pastra o vesnica recunostinta, si, prin prietenul nostru din Israel ,
Shalom Barak 4Z4BS (si el membru de onoare al clubului nostru) ii vom immortaliza memoria intr-
un mod special, prin plantarea, din partea Radioclubului nostru a unui pom in Padurea
Radioamatorilor Disparuti (Silent Key Memorial Forest) din Israel*

*Dumnezeu sa il odihneasca pe George, iar dumneavoastra sa va dea puterea de a merge mai
departe!*

Ovidiu Ratiu, YO2LSK

Adrian Voica, YO2BPZ

**George a fost un om cu un pronuntat simt al umorului, si, cu acordul lui Ciprian,
N2YO/YO3FWC publicam mai jos "autobiografia" scrisa in inconfundabilu-i stil chiar de catre
George si aparuta pe radioamator.ro la data de 05.11.2013.**

Dumnezeu sa te odihneasca in pace George!

YO2BPZ

Cate ceva despre mine, George WB2AQC

George Pataki WB2AQC

Am intocmit un fel de autobiografie, sper ca este mai interesanta decat cea pe care o aveam la cadre in Romania. De fapt contine niste amintiri si raspunsuri la intrebarile unora. Este cam "controversata" - cum unii carcotasi o vor califica. Este nitel si cu "lauda de sine..." dar de la distanta se poate citi fara probleme. Daca voi trece spre o alta lume inainte de publicare, criticile si obiectiile maidanezilor nu vor patrunde in cutia de ghete pastrand cu piosenie cenusa mea, sub niste adidasi vechi.

M-am nascut la Timisoara in 1929, dar data nu a fost comemorata niciunde si de nimeni. In copilarie am fost 3 prieteni buni: unul era evreu, altul crestin si eu la mijloc. Saracul crestin avea o infatisare semitica si golanii din cartier l-au batut zdravan de cateva ori. Evreul aratand crestin, a scapat. Eu tot am scapat, desi partea evreiasca din mine poate merita din cand in cand cate o bataie, dar nu prea tare.

Mereu am fost tentat sa plec de acasa, sa calatoresc. Casa unde m-am nascut era chiar la marginea Timisoarei, peste drum de vechiul abator. Dupa gardul nostru au inceput lanurile de porumb. Aveam un caine mare si paros numit Ursu. Se parea ca si Ursu avea ceva din ideile mele. Aveam un an sau doi cand l-am dezlegat pe Ursu si impreuna am sapat o gaura sub gard, am iesit din curte convinsi ca exista o lume mare si interesanta si am pornit la drum sa o vedem. Ma tineam de sfoara cu care Ursu a fost legat, el conducea, probabil cunostea mai multa geografie decat stiam eu. Spre seara tata s-a intors de la serviciu, era contabil la 2 intreprinderi. Dupa un timp a observat ca lipseste Ursu. Mama toata ziua nu a vazut sau nu a vrut sa vada, ca lipsesc si eu. Cica s-au sfatuit, li s-a parut rau sa piarda cainele Ursu asa ca tata a pornit sa ne caute. Ne-a gasit dormind in tufisuri langa sosea. A doua zi l-au legat bine pe Ursu sa nu mai scape dar nu au astupat gaura sub gard. Ce o fi, o fi, a zis scumpa mea mama.

Nu am cunoscut dragoste parinteasca. Am mai incercat sa plec in lume de cateva ori... Aveam circa 4-5 ani, eram la bunici la Gavojdia, un sat intre Lugoj si Caransebes. Intr-o zi m-am plimbat pana la gara, m-am suit pe un marfar, in cusca franarului, trenul a pornit si s-a oprit la Lugoj. Acolo am fost gasit de bunica mea, care tinea mult la mine. Bine ca nu aveam marfa pentru Siberia. Cu alte ocazii am ajuns pana la Oradea chiar si la Bacau, dar m-am intors, fie benevol, fie cu forta.

Aveam vreo 8 ani cand am decis sa plec in Africa. Nu stiam incotro sa o iau dar imi ziceam ca atunci cand voi vedea africani voi sti ca am ajuns. Doar am vazut africani in filme si erau usor de recunoscut. Erau negri si topaiu intr-una. Am pornit pe singura sosea pe care o stiam. La iesirea din oras erau o multime de copaci plini de duche. Mie imi plac duchele. Nu stiam ce mancare voi gasi in Africa, deci am inceput sa ma indop cu duche. Am mancat mult pana am primit crampe in stomac. Imi ziceam ca astfel nu pot sa merg in Africa si m-am intors acasa. Daca nu vedeam acele duche, cu siguranta ca as fi ajuns la destinatie.

Era in timpul razboiului, Romania era izolata de tarile producatoare de cacao, deci si de ciocolata. Totusi, cumva se gasea si de astea dar scump si mai rar. Cateodata, nu prea des, tatal meu mi-a dat o bucatica mica invelita in staniol. Mi-a placut mult. Ma gandeam ca daca voi ajunge candva in rai acolo voi avea o punga intreaga de ciocolata. Situatiia s-a schimbat. Acum pot avea si kilograme de cea mai buna ciocolata, prefer cea cu lapte, dar nu stiu daca sunt pe drumul cel bun spre rai. Cu sau fara ciocolata, poate insa voi ajunge acolo(?).

WB2AQC la statie

Odata in tinerete, pentru un scurt timp, am fost intr-un fel de batalion de munca. Supraveghetorul nostru, un neamt foarte strict, nu stia o boaba romaneste. Ori de cate ori stranuta, si o facea chiar des, unul din baieti, isi scotea sapca, apleca umil capul si pe un ton servil ii spunea in limba romana o profanitate foarte urata. Neamtul raspundea "danke schoen!" Daca ar fi inteles ce i se sugera, era vai de capul nostru. Aparenta conteaza dar dese ori este inselatoare.

Cand eram adolescent, eram atat de slab ca mi-a fost rusine sa merg la plaja. Ani mai tarziu am devenit atat de gras ca mi-a fost jena sa merg la strand. Intre ele au fost cativa ani buni, nu eram nici prea slab, nici prea gras, dar nu era strand.

Iata si cateva din prostiile facute. Prin anii 1945-46, se putea cumpara pistoale de la militari rusi. Unele chiar la piata, alaturi de rosii si dovlecei, astea erau de la fermieri care cereau bani multi. Rusii nu cereau bani, ci sticle cu tuica. Chiar si parfum daca avea destul spirt in ea. Astea erau monezile lor preferate. Eu am luat din camera noastra de alimente ceva tuica de prune, favorita tatalui meu, m-am dus la piata din Iozefin si am facut "troc". Am obtinut pe rand un pistol rusesc, calibru 9 mm, cu care era sa-l impusc din greseala pe varul meu; apoi un Beretta fara gloante, chiar si un Parabellum German stricat. Noroc ca m-am debarasat de ele inainte de a avea neplaceri cu autoritatile.

Din tinerete am fost pasionat de electronica. Am facut 4 ani de ucenicie, am urmarit escrocheriile patronului, am carat lemne de foc din pivnita la locuinta lui de la etajul 3, m-am dus cu sotia lui la piata carand cosurile cu cumparaturi. Ce mai, am fost exploatat de burghezo-mosierime! Am invatat unde pot pune degetul si unde nu. Cam atata. Apoi am devenit tehnician si am facut si eu escrocherii. Nu chiar asa! Nu din motive etice sau morale, ci ca eram prea fricos pentru asa ceva. Am lucrat la o cooperativa ca depanator radio, apoi de televizoare.

Am facut o luna armata. Din greseala. Dupa un an la facultatea din Timisoara m-am transferat la cea din Bucuresti, dar in scriptele armatei figuram tot la Timisoara. O vara am fost convocat, impreuna cu fostii mei colegi, la o luna de instructii ca transmisionist. Era cea mai mizerabila perioada din viata mea. Nu am putut manca arpacasul servit de 2 ori pe zi. O data la 2-3 zile am iesit din cazarma, sub diferite pretexte, si m-am dus acasa sa mananc. Asa am supravietuit armatei. Ni s-a dat o uniforma si o pusca, cred ca era de pe vremea lui Tudor Vladimirescu. Ni s-a spus sa avem mare grija, sa nu pierdem ceva caci "tribunalul militar ne mananca". Ne era frica, am dormit in uniforma cu tot inventarul sub noi. Unii au furat cate ceva de la colegi sa aiba rezerve daca lor li se fura ceva. Am fost dusi la raul Bega sa ne spalam uniforme. Unui coleg apa i-a luat pantalonii. Eram o grupa de 100 de studenti cu 99 de pantaloni. Era un razboi intern in unitatea noastra; fiecare incerca sa se aprovizioneze cu ceva sa nu ajunga la tribunalul militar.

Desi amator din 1945, ani de zile nu am primit autorizatie de emisie, caci aveam rude in tari capitaliste. S-a intamplat si cu altii. Am avut un unchi in Statele Unite ceea ce a stricat frumusetea mea de dosar. Era Ernest, frate cu tatal meu. Un oficial m-a lamurit ca prin radio as putea trimite unchiului meu secrete militare. Faptul ca scumpul meu unchi a plecat din Romania cu 4-5 ani inaintea nasterii mele, ca nu l-am vazut niciodata si nici nu am avut cu el nici o legatura si ca eu nici nu aveam de unde culege secrete militare, nu a schimbat opinia celui cu ochi miopi si albastri. Ulterior am aflat ca acest unchi era un zugrav semi-alfabet care numai de secrete militare nu-i ardea, dar in Romania "vigilenta proletara" era bine platita si la mare moda.

In 1952 am infiintat la Palatul Pionierilor din Timisoara un cerc de radioamatorism. De fapt am transformat un cerc de electrotehnica intr-unul de radioamatorism. Aveam 2 camere mici si neindestulatoare. Am cerut una mai mare sau scoaterea zidului despartitor. Nu s-a aprobat. Fara aprobare am inceput sa scot caramizi din zidul cu pricina, cateva in fiecare zi. Ba mai mult, am cerut ca fiecare radioamator vizitator sa scoata 2 caramizi si la plecare sa le ia cu el. In cateva saptamani jumatarea din zid a disparut. Cererea mea fiind indeplinita pe jumatate, s-a aprobat si scoaterea resturilor de caramizi. Apoi cercul de radio a primit o camera mare si adecvata. In 1955 s-a primit autorizatie de emisie cu indicativul YO2KAC. Eu am devenit YO2BO. Se pare ca m-au iertat de existenta unchiului capitalist.

Prin 1956 sau 1957 am montat un cort in curtea Palatului, am tras electricitate de la casa unui vecin, si am instalat YO2KAC/P care cred ca era printre primele statii portabile YO. Pe atunci pentru asa ceva se cerea un permis special indicand exact locul, timpul, frecventa si felul operatiunii. Nu stiam de asa ceva deci nu am cerut permis si am operat de acolo vreo 2 zile, pe 20 metri fonie. Apoi am desfacut totul inainte ca autoritatile si colaboratorii lor au putut invinge inertia lor in urmarirea infractorilor.

In 1958 un student care frecventa radioclubul YO2KAC, fara sa spuna cuiva, a trimis la callbookul american o lista cu 23 de amatori si radiocluburi YO2 indicand ca pentru acestia se pot trimite QSLuri la P.O. Box 100, Timisoara, care, ce coincidenta, era casuta postala a Palatului Pionierilor. Lista a fost publicata, conducerea AVSAP-ului a aflat si s-a pornit o ancheta sa afle identitatea celui care a calcat legea, aducand mari prejudicii tarii. Autorizatiile unor radioamatori au fost suspendate, incluzand-o si pe a mea, YO2BO, eu fiind cel mai suspectat.

In acele timpuri radioamatorii din tarile est-europene puteau cere QSL-uri numai prin radiocluburile centrale. Radioamatorii erau nemultumiti caci pe langa faptul ca tranzitul QSLurilor a intarziat mult si plicurile s-au deschis, multe cupoane internationale de raspuns, (IRC-uri), precum si "green stamps" au disparut.

Redactorul Callbookului, numit Nelson, a cerut de nenumarate ori listele amatorilor din tarile respective dar nu le-a primit. Radioclubul Central din Moscova, dupa numeroase scrisori, a raspuns ca nu exista o astfel de lista. In 1957, cu ocazia unei excursii in Uniunea Sovietica, am obtinut o carte publicata de DOSAAF (care cica nu exista) cu radioamatorii sovietici, am trimis-o la Callbook, ei au tradus-o si au publicat-o. Gheata s-a spart, dupa un timp au aparut si listele amatorilor din alte tari est-europene.

Dezamagit ca nu mai pot fi radioamator YO, am cerut sa emigrez in Brazilia unde aveam niste rude indepartate de care am auzit dar nici nu le cunosteam. Am fost dat afara de la Palatul Pionierilor. Directoarea institutiei mi-a luat cheile cercului de radio, apoi am fost concediat pe motiv de "neprezentare la serviciu". Pasaport tot nu am primit.

Ani de zile nu am primit nici un serviciu, apoi m-am angajat ca salahor la fabrica de biscuiti Fructus. Reparam lazi sparte. Acolo erau 3 categorii de muncitori. In prima erau cei obisnuiti. In a 2-a erau puscariasi care lucrau sub paza militara. In a 3-a erau cei pedepsiti de soarta, fosti puscariasi, oameni concediati pe motive politice, etc. In grupa mea a fost un batranel care a facut 2 ani de puscarie, caci fiul sau a fugit in Canada si el cica trebuia sa stie de intentia lui si sa-l denunte. Altul, proaspat iesit de la parnaie, unde a stat caci s-a imbatat si s-a luat la bataie. Zicea ca aproape ca s-a lasat de bautura, bea numai o data pe saptamana, duminica, dar de dimineata pana seara. Apoi a disparut din grupa noastra, a 3-a si s-a promovat in a 2-a.

Vreo 2 ani dupa ce am fost scos de la Palatul Pionierilor, Ministerul Postelor si Telecomunicatiilor mi-a acordat insigna Radist de Onoare pentru activitatea mea, infiintand si organizand primul radioclub pentru pionieri din tara. Propunerea pentru acesta s-a facut in timp ce inca lucram la Palat dar lucrurile se miscau incet caci si atunci era birocratie mare.

Insigna a venit la statia de radiodifuziune din Timisoara cu indicatia de a-mi fi inmanata intr-un cadru festiv. Directorul de acolo, pe care il cunosteam de multi ani, era intr-o dilema. Conform dispozitiunilor superioare trebuia sa mi-o da intr-un cadru festiv. Pe de alta parte, eu fiind pe lista neagra, nu puteam fi admis la statia de radio. S-a ajuns la un compromis: insigna Radist de Onoare mi-a fost inmanata, intr-un cadru festiv, in ghereta portarului.

Pe atunci statiile de radiodifuziune aveau paza militara. Tehnicienii de acolo au povestit ca intr-o zi sergentul care comanda mica unitate a auzit convorbiri din casuta fiderului, de la baza antenei. Vigilent, a somat pe cei de acolo sa iasa. Aia nu au iesit, chiar obraznicie, au inceput sa cante. Ce nerusinare. Nu a inteles insa cum puteau sabotorii sa intre acolo, caci usa era inchisa cu un lacat mare. A inconjurat strategic casuta cu oamenii sai si era gata sa dea cu mitraliera cand directorul a fost anuntat si a venit in graba, a deschis usa si i-a aratat sergentului ca nimeni nu era acolo. Doar acoperisul de metal ruginit actiona ca o dioda ce demodula si vibra in campul puternic de radiofrecventa.

In 1956 sau 1957, vizitand radioclubul de la Palatul Pionierilor din Bucuresti, YO3KPA, am intalnit si vorbit cu un alt vizitator: Ho Chi Minh. Intr-o franceza rudimentara i-am spus cateva cuvinte despre radioamatorism si ca in mai toate tarile civilizate aceasta pasiune educativa este suportata de stat. El a spus cateva cuvinte unui adjunct, dar multi ani au trecut pana el a disparut si radioamatorismul a aparut si in Vietnam.

In 1957 l-am intalnit la radioclubul central din Moscova pe faimosul Ernest Krenkel RAEM, radio operatorul catorva statiuni polare si pe vasele unor expeditii in Artica.

In 1964 am absolvit la Bucuresti Facultatea de Electronica si Telecomunicatii, sectia Radio. Am avut colegi buni, dar unii din ei s-au opus sa ma invite la a 20-a aniversare a absolvirii scolii deoarece eu am plecat in occident si cica nu am stat sa mananc "salam cu soia". De fapt acestia au

primit epoleți și devenind parte din nomenclatura au avut salarii mari, deci ei au mâncat numai salam fără soia.

La 1 aprilie 1965, abia când au început "anii de lumină" am plecat cu soția Eva în excursie în Iugoslavia, apoi prin Venetia am intrat ilegal în Italia, iar prin Octombrie 1965 am ajuns în New York City. Era doar un banc nevinovat de 1 aprilie, dar unii s-au separat pentru nimica toată. Cei care nu au avut simțul umorului, între timp au primit și cizma a 3-a.

La Timisoara autoritățile au lansat zvonul că am fost prinși și suntem la pușcarie. Asta ca să descurajeze pe cei care ar fi vrut să ne urmeze. Matusa mea Berta a umblat 3 zile în jurul pușcării cu un pachet cu alimente și haine de schimb, încercând cumva să ni-l dea, dar noi dar eram deja în Roma, Italia, și aveam ce mânca, bine mersi. Dealtfel ea se plimba în jurul unei pușcării gresite, cea pentru delict de drept comun, pe strada Popa Sapca. Nu acolo unde erau ținuți cei cu delict politic, ca încercarea de trecere frauduloasă a graniței.

Ne-am reglementat situația cu autoritățile din țară, am renunțat la cetățenia română și am cerut cetățenie americană. M-am angajat la CBS-TV unde am lucrat 20 de ani până la pensionare.

După sosire a trebuit să aștept 5 ani până la primirea cetățeniei, pe atunci condiție necesară pentru obținerea unei autorizații de radioamator. Frustrat de lungă așteptare, am luat legătura cu diversi membri ai Congresului american arătând că autorizațiile de radioamator nu ar trebui să fie condiționate de calitatea de cetățean. Am argumentat printre altele "dacă unul este bun pentru o rețea cu 240 de stațiuni de TV, de ce nu este bun și pentru o mică stație de radioamator?" Barry Goldwater, pe atunci senator din Arizona și radioamator pasionat, K7UGA, a înțeles problema și la insistențele mele a introdus un proiect de lege care a fost votat și a permis și necetățenilor care însă posedă un "green card" să devină radioamatori. Așa am devenit WB2AQC.

Senatorul Barry Goldwater K7UGA în centru, WB2AQC în partea dreaptă

L-am întâlnit personal pe senatorul Goldwater de câteva ori, odată chiar din întâmplare în Port-au-Prince, Haiti, unde am vizitat cu soția Eva și socrul Stefan, YO2BGP, în timpul unei croaziere pe Marea Caraibilor.

În casa lui Julius HH2JT, singurul radioamator activ în acea țară, am citit într-un ziar local că senatorul Barry Goldwater a sosit într-o vizită oficială. Julius a zis că probabil stă într-un anumit hotel unde stau demnitarii străini, așa că ne-am dus acolo. O parte din grupul nostru a intrat în hotel să se intereseze iar eu m-am dus la piscină. Când m-am apropiat, 2 militari în paza specială, cu puști mitralieră, îmbracați în negru, au sărit din tufisuri îndreptându-se spre mine. Acolo se tragea întâi, apoi se puneau întrebări. Era pe vremea lui Bebe Doc Duvalier, a lui Tonton Macoute și a faimoasele închisori Fort Dimanche, un gulag tropical, unde mulți au intrat, dar puțini au ieșit. Norocul meu, l-am zărit pe senator și l-am strigat "Barry, eu sunt George, WB2AQC". Senatorul era între mine și voinicii militari așa că nu puteau să traga așa că s-au retras în tufisuri. Între timp și restul grupului a venit acolo și astfel l-am întâlnit pe senatorul care la modesta dar insistență mea sugesție, a schimbat legea pentru autorizațiile de radioamator a necetățenilor.

O dată, nu mai știu anul, la locul meu de muncă WCBS-TV, am vorbit cu Dr. Martin Luther King care tocmai terminase un interviu. I-am spus că sunt din România și activitățile sale sunt bine cunoscute și acolo. Era un om foarte cordial și simpatic. Nu știu J. Edgar Hoover ce tot avea cu el?

De-a lungul anilor am intalnit cativa oameni interesanti mentionati in aceasta autobiografie. Nu cred insa ca eu apar in vreuna de ale lor. Probabil nu am o personalitate memorabila. Am trecut prin viata fara sa fac multe valuri si nu am fost destul de remarcat. Era mai bine asa.

Schimbarea legislatiei referitoare la radioamatorism a tinut cam mult, intre timp am primit cetatania americana si m-am prezentat la examen ca cetatean, deci eu nu am beneficiat deloc de legea initiata de mine, dar mii de radioamatori necetateni, apoi chiar si neposessori de "green card" au avut ocazia sa obtina autorizatii americane. In prezent orisicine, chiar si un vizitator pentru o singura zi, se poate prezenta la examenul pentru autorizatie de radioamator, care se da in radiocluburi, nu la FCC, cum era pe vremuri.

Pana atunci am facut si piraterie cu indicativul unui vecin numit Max. S-a mirat Max cand a inceput sa primeasca QSLuri de la DXuri de care nici nu a auzit ca exista.

Sotia mea Eva la inceput a lucrat intr-un atelier de bijuterii in renumitul centru de aur din strada 47 din Manhattan. Apoi si-a terminat educatia luand un Bachelor, apoi un Master si un Doctor in Art Education. Lucrarea ei de doctorat a fost "Pictura Haitiana" despre care a si scris o carte. A facut si pictura, la expozitii a luat premii. A lucrat pana la pensionare in sistemul scolilor publice din New York City. Ea are indicativul WA2BAV.

Avem o fata, Diane, fosta KB2KLV, profesoara la o universitate din Salt Lake City, UT si un baiat Tommy, KB2KRN, care a luat un Bachelor in Studio Art si lucreaza in invatamant.

Am operat in vreo 15 tari diferite. Am categoria Extra, sunt activ pe benzile 6-160 metri, folosesc CW, SSB si modurile digitale. Am 8 Band DXCC si sunt #1 pe DXCC Honor Roll. Diploma 5BDXCC am primit-o de la ARRL, dar nu am cumparat placheta. Era scumpa. O data cand am fost in casa unui radioamator decedat sa preiau o colectie de reviste QST si CQ pentru a le trimite in Romania, am vazut pe perete o astfel de placheta. Ghicind ca defunctul nu mai are nevoie de ea, am cerut-o si am primit-o. Am acoperit indicativul lui cu al meu si acum sunt un mandru posesor a unei plachete 5BDXCC, oficial decernata, dar mostenita si nu platita.

Am si placheta ARRL DXCC Honor Roll, pe asta a trebuit sa o platesc caci nu am mai vizitat radioamatori SK. Am foarte multe diplome, majoritatea zac teanc in pivnita, nu mai cer altele.

In diferite perioade am avut diferite aparate. Acum folosesc un transiver IC-7600 de ICOM; linearul este "solid state" de 1 kW facut de Tokyo Hi-Power; acordorul de antena este un Ameritron tip ATR-30. Antenele sunt: Yagi cu 5 elemente pentru 10-15-20 metri; dipol rotativ pentru 12-17-30 metri; Yagi cu 3 elemente pentru 6 metri si o sarma in forma de L pentru 40-80-160 metri. Pilonul este de tip "crank-up" cu 2 sectii, inalt de 11,3 metri.

Pentru QSL-uri folosesc LoTW dar le primesc si prin birou.

In 1972, eu WB2AQC impreuna cu Eva WA2BAV am operat timp de 6 saptamani din 11 tari west africane: Senegal, Gambia, Mauritania, Sierra Leone, Liberia, Coasta de Fildes, Ghana, Togo, Benin (pe atunci se numea Dahomey), Niger si Camerun.

Pilonul si antena statiei WB2AQC

Africa este un continent interesant si deosebit de ce stim noi veniti din alte parti. Am trimis cereri pentru autorizatii de radioamator ministerelor de resort cu 6-7 luni inainte de calatoria noastra. In unele tari autorizatiile erau gata cand am sosit, datorita unor contacte locale care au facut aranjamente. In altele trebuia sa umblu dupa ele.

In Mauritania, datorita unui radioamator francez care lucra in Ministerul Postelor am primit usor autorizatiile cu indicativele WA2BAV/5T5 si WB2AQC/5T5. Aceasta tara se poate descrie in 3 cuvinte: nisip, nisip si nisip.

In Senegal au fost probleme, caci am primit indicativele gresite cu prefixele tarii inaintea indicativelor noastre, ceea ce este contra regulamentelor internationale. Totusi le-am folosit corect: WA2BAV/6W0 si WB2AQC/6W0. Aici ca si in multe tari africane, localnicilor nu le place sa fie fotografiati, cica se fura sufletele. Daca insa le dai ceva maruntis, ei vor decide repede ca pot trai si fara suflete.

In Gambia ni s-au dat indicativele, ZD3R pentru Eva si ZD3S pentru George dar autorizatiile nefiind gata, ne-au fost trimise acasa dupa expeditie. Cu Cecil ZD3D am pornit in jungla sa vedem colonii de babuini. Cautandu-i am intrat cu masina intr-un sat unde se vorbea franceza in loc de engleza din Gambia. Se vede ca am intrat in Senegal. In jungla deasa este greu sa marchezi hotarele.

In Sierra Leone prin grija unui radioamator, nu mai stiu din ce tara, care lucra acolo, autorizatiile ne-au asteptat la aeroport: 9L1EP pentru Eva si 9L1GP pentru George. L-am intrebat pe Ministrul Postelor care a venit la noi la hotel, de ce nu sunt radioamatori locali, el a raspuns: "Radioamatorismul este o jucarie a albilor". Intr-adevar aparatura este scumpa si se cere si o anumita pregatire tehnica.

In Liberia, autorizatiile le-am primit la Ministerul Postelor chiar de la un radioamator local, Sam EL2P, care lucra acolo: EL2AV pentru Eva si EL2AU pentru George. Am stat in casa lui Robert, EL2DF un olandez care administreaza o plantatie de cauciuc, apoi cu Lee EL2CB, acasa W6MNH, care lucra pentru Vocea Americii.

In Ivory Coast tot nu au fost probleme datorita radioamatorilor locali. Am primit TU4AB pentru Eva si TU4AC pentru George. Aici am dat un interviu pentru radiodifuziune. Am folosit un limbaj nou creat pentru moment, continand cuvinte franceze, engleze, romanesti si maghiare. Am avut succes, cel putin la cativa radioamatori care m-au ascultat.

In Togo functionarul care trebuia sa elibereze autorizatiile nu a gasit cererile noastre trimise cu 6 luni inainte dar a zis ca le face imediat. A gasit instructiunile pe o copie veche, trasa la indigo, greu lizibila, unde el a vazut ca prefixele indicativelor sunt 5V7. Am argumentat ca trebuie sa fie 5V2, dar "2" si "7" seamana mult, nu e asa? Am primit deci 5VZAA pentru Eva si 5VZBB pentru George.

Aici ministrul postelor lamenta ca nu ii place acel post, inainte era ministrul turismului, acela era placut caci in fiecare luna mergea la Paris sa viziteze Rue de Pigalle. Stiam la ce se referea. Zicea ca unchiul sau, presedintele republicii, l-a schimbat cu varul sau caci ii placea mai mult de el. Familiuta africana! Imi inchipui cat stia el de telecomunicatii.

In Ghana, datorita unui radioamator american, Emil 9G1WW, care lucra la fabrica de aluminiu, am primit WA2BAV/9G1 si WB2AQC/9G1. La intrare, ne-am oprit la granita Togo-Ghana. Pe fiecare parte erau granicieri cu pistoale mitraliera. Stand pe partea ganaleza am vrut sa fotografiez un panou "Welcome to Ghana" dar soldatul ghanez a sarit in fata mea amenintand: "Este interzis sa fotografiez aici!". "Bine - am zis - dar pot sa fotografiez partea togoleza?" "Da - a zis - puteti sa-i fotografiati cat doriti". Asa am si facut si am trecut bariera si am intrebat granicerul togolez daca pot fotografia partea ghaneza. Primind aprobarea am facut fotografiile la vazul si aprobarea granicierilor din ambele tari. Asa este Africa.

In Niger, tot datorita unui radioamator local, un francez care era telegrafist la aeroport, am primit 5U7AV pentru Eva si 5U7AU pentru George. Dar nu a mers usor. Am fost la ministrul de Interne sa aprobe autorizatiile. El asculta atent explicatiile mele despre radioamatorism, apoi mi-a spus sa ma intorc la hotel si sa-i dau telefon. Asa am facut si raspunsul, fara explicatii, a fost negativ. A 2-a zi m-am dus iar la el, i-am dat exact aceleas argumente ca in ziua premergatoare, el m-am ascultat cu aceasi atentie ca in ziua anterioara, parca nu ar fi auzit niciodata ce i-am mai spus, apoi m-a indrumat iar sa ma intorc la hotel si sa-i telefonez. Asa am facut si rezultatul a fost pozitiv.

In Dahomey (acum Benin) am primit WA2BAV/TY3 si WB2AQC/TY3. Aici tot trebuia la merg la ministrul postelor pentru aprobare. Cand i-am cerut una pentru Eva si alta pentru mine, ministrul postelor a exclamat: "Doua autorizatii? Daca 2 unde de radio s-ar ciocni in aer ar fi o catastrofa." Intai am crezut ca glumeste dar apoi am vazut ca este serios si i-am spus: "Domnule

ministru, aveti dreptate, cum de nu m-am gandit la asta? Se vede ca sunteti bine informat, doar sunteti ministru. Vom lucra cu schimbul numai cate unul." Omul multumit ca cineva i-a recunoscut cunostiintele, ne-a aprobat 2 autorizatii. Noi ne-am tinut de promisiune si am lucrat numai unul cate unul. Sa nu cream catastrofe.

In Camerun dupa zile pierdute cu alergaturi, datorita unui radioamator israelian, Haim 4X4RH care instala acolo un sistem telefonic, am primit WA2BAV/TJ1 si WB2AQC/TJ1. Haim a asteptat un an de zile pana a primit autorizatia TJ1BF desi el lucra pentru Ministerul Comunicatiilor care le acorda. In multe tari africane este foarte multa birocratie si administratii incompetente. Cadrele se schimba des, nu au timp sa se califice.

Am operat si de la alte statii DX folosind indicativele respective completand si trimitand QSL-urile necesare. De la CN8MC a facut multe sute de legaturi, cateva zile am locuit chiar in cladirea radioclubului. Am tiparit si trimis QSL-uri. Ca o curiozitate, am operat si din Vatican si din Haiti cand acolo erau doar cate o singura statie de radioamator. Ce de pailupuri!

In SUA, nu am facut nici un fel de politica, nici americana si nici romana. Am infiintat Clubul Filatelic Roman, adunarile lunare se tineau chiar in edificiul Consulatului Roman din New York City dar discutiile purtate erau strict filatelice. Din 1977 pana in 1985 am editat si publicat un buletin trimestrial de istorie postala romana, intr-un tiraj de 1000 de exemplare. Cercetatorii din Romania, SUA, Germania, Anglia, Israel, etc. mi-au trimis articole cu studiile lor, eu le-am tradus si le-am publicat.

In timpul unei vizite facute in Romania, prin anii 1972-73, unele autoritati locale, pline de elan patriotic, au incercat niste provocari, dar fara rezultate. Au montat un microfon in camera unde stateam la socrul meu, au interogat pe cei cu care m-am intalnit chiar ocazional pe strada, au trimis pe unii sa-mi ceara sa fac lucruri ilegale de exemplu sa schimb dolari, sa duc scrisori, sa le vand cate ceva, etc. Un radioamator s-a tot tinut de mine, mi-a oferit sa ma duca sa-mi arate orasul. El era originar din Arad; eu m-am nascut si am trait 35 de ani in Timisoara, ce, el sa-mi arate orasul meu? Trebuia insa sa apreciez ospitalitatea lui oarecum indrumata.

Cu cateva zile inaintea primei noastre vizite la Timisoara, autoritatile au ordonat familiei socrului meu sa plece dimineata din apartament si sa se intoarca numai dupa masa. Au luat-o si pe soacra socrului meu, o batrana bolnava si neputincioasa care zacea in pat. Au venit si autoritatile. Ce au facut acolo nu pot sa stiu exact dar presupun ca au montat vreun microfon sau doua. Cand socrul mi-a povestit aceasta intamplare, simteam ca datorita mea de fost cetatean roman era sa ajut autoritatile, indiferent de culoarea ochilor lor. In camera mea am procedat la controlul microfoanelor repetand vocea la diferite nivele: "Atentiune, controlul microfoanelor. Asta este vocea mea softita folosite pentru secrete, vocea mea softita...". "Atentiune, asta este vocea mea normala cand nu imi pasa cine ma aude, vocea mea normala...", "Asta este strigatul meu pe care il folosesc cand vorbesc cu soacra socrului care este surda si nu ma aude nicidecum". Am terminat controlul microfoanelor cu "Sa traiti cu totii!" Nu cred ca cei de la celalalt capat al sarmelor au inteles gestul meu patriotic dar nici eu nu prea am cautat sa le fac o zi agreabila.

Peste cateva zile, venind acasa la socrul pe la ora pranzului, cum am intrat, socrul mi-a spus in antreu: "Au venit sa repare telefonul". "Era stricat?" am intrebat eu. "Nu, eu nici nu i-am chemat dar totusi au venit sa il repare". Eu gandindu-ma americaneste "If ain't broken, don't fix it" am intrat in camera noastra si am vazut un barbat cu telefonul desfacut in fata. M-am apropiat de el si respectuos i-am dat un "sa traiti" cum am presupus ca se obisnuieste in lumea lui telefonica. Nu mi-a raspuns dar pareea tare fasticit. Ridica o surubelnita si o pune jos, ridica o patent, si il pune jos, nu facea nimic, doar se holba la telefonul desfacut. "Pot sa va ajut cumva, tovarase locotenent, pardon poate capitan?" l-am intrebat eu extrem de cordial si prietenos. Nu mi-a raspuns la gestul meu binevoitor si amical dar pareea ca era gata sa-mi dea in cap cu telefonul desfacut. Era pacat de telefon asa ca m-am retras intr-un colt a camerei. Barbatul a inchis cutia telefonului, a pus sculele in mica lui valiza pe care era scris ostentativ "Telefoane" si a plecat in graba fara sa-mi mai multumeasca pentru oferta mea de a-l ajuta in munca. Ce oameni! Am desfacut telefonul dar nu am gasit nimic neobisnuit. Poate am ajuns acasa prea devreme. Umbra mea care m-a insotit cateodata prin oras trebuia sa-l informeze sa se grabeasca! Lipsa de organizare! Ulterior eu tot m-am intrebat, daca au montat deja microfoane, probabil undeva in zid, de ce mai era necesar sa puna una si in telefon? Poate s-a stricat bateria.

Apropo de telefoane. Odata, in timpul unei vizite in Romania, sotia Eva si cu mine ne-am dus la Bucuresti unde am stat la Hotel Lido. Era mizerabil, murdar, galagios. Aveam o camera foarte mica dar hotelul avea un bazin cu valuri artificiale. Eu as fi dat toate valurile pentru o mica liniste.

Dimineata am coborat in restaurantul hotelului pentru micul dejun. Ne-am asezat la o masa. Nu stiu daca avea sectoare rezervate nefumatorilor, dar pe masa noastra era o scrumiera mare si colorata, un fel de artizanat de ceramica. Eu nu sunt fumator, nu imi place mirosul fumului. Am luat scrumiera si am pus pe o alta masa. Chelnerul care a venit sa ia comanda, constiincios a pus scrumiera inapoi pe masa noastra. I-am spus ca nu sunt fumator, el mi-a spus ca nu este obligariu sa fumez. Asta era frumos dar odata ce a plecat am mutat iar scrumiera. Cand venit cu comanda, primul lucru a pus scrumiera inapoi pe masa noastra. Asta nu era frumos. Si ce comanda... Aveam de ales intre apa si ceai, margarina si marmelada, ceva salam (cu sau fara soia?) paine si paine. Micul dejun era inclus in pretul camerei deci nu asteptam sa fie si vreun ou sau o bucatica de sunca prajita. Nu mai avea rost sa mut scrumiera, am turnat un pahar de apa in ea. Caci apa era berechet. Cand chelnerul s-a intors si a vazut isprava mea, si-a ridicat mainile la cap, real nu literar, si a inceput sa se vaicareasca in gura mare, aproape ca mi-a fost mila de el: "Vai de mine! Mi-ati stricat scrumiera". Da, cum va explica asta rezidentului responsabil cu fumatul?

Pe internet vad ca hotelul s-a remodelat, bazinul se pare ca nu mai are valuri. Un fost vizitator mentioneaza pe internet ca desi a fost foarte cald cand a stat acolo, bazinul nu avea apa. Inteleg ca este foarte greu sa faci valuri daca nu ai apa. Vorbesc de valuri de apa ca de alte feluri se fac destule. Oare scrumiere frumoase mai au? Sunt acum impermeabile?

La Federatie, colaboratorul rezident, a scris note informative despre mine, a si aranjat ca un colonel, cica prieten cu el, sa vina acolo sa ma vada. Nu ne-am apropiat prea mult dar ghicesc ca avea ochi albastrui. A raportat gresit ca eu am facut cerere sa plec in Israel, ceea ce nu era adevarat. Eu am cerut sa plec in Brazilia. In avntul lui pionieresc a dezinforma autoritatile dar sper ca totusi a primit cei 30 de arginti.

La radioclubul regional YO2KAB din Timisoara am fost invitat sa vizitez dar apoi, din ordinele autoritatiilor competente, mi-a fost interzis sa intru. Vedeti, puteam sa fiu un spion si guvernul american putea fi foarte interesat sa afle cum arata un radioclub YO.

Apropo de spion. In timpul vizitelor la Timisoara ma plimbam des pe Corso, intre opera si catedrala. Intr-o zi era acolo un barbat pe care il stiam de pe vremea studentiei. Ulterior am aflat ca era bolnav mintal, a si fost internat. Statea in fata libreriei si de cate ori trecem in fata lui, se agita, ma arata cu degetul si striga: "Eu stiu, eu stiu!". Dupa vreo 4-5 de astfel de incidente, m-am oprit si l-am intrebat: "Ce anume stii?". El a raspuns, de fapt a strigat in gura mare: "Eu stiu ca esti spion. Dar nu stiu daca esti spion american in Romania sau spion roman in America, dar stiu ca esti spion." Lumea se uita la el dar si la mine, caci nu prea au mai vazut spioni decat in filmele rusesti, probabil intreband si ei din partea cui spionez. Aceasta intrebare si-or fi pus-o mai multi, desi nu au strigat-o in gura mare. Se spune ca "copiii si nebunii spun sincer parerile lor". Hei, barbatul acela nu mai era de mult copil.

Iata si ceva foarte personal. Eu eram cam timid, nu aveam curajul sa fac propuneri femeilor. Spre mirarea mea, au fost vreo 3-4 cazuri cand ele mi-au facut propuneri mie. Ele m-au dus la cate un apartament, toate aveau cate o fereastră cu perdea spre un antreu sau un coridor. Mi-au spus sa astept jos 15 minute pana urca dupa ele. Nu aveam rabdare si am urcat mai devreme, toate erau la telefon. Au mai tras de timp inca vreo 10 minute, apoi mi-au spus sa ma dezbrac. Dupa vreo 5 minute de preliminari mi-au spus sa ma imbrac si sa plec, evocand un motiv sau altul. M-am dus degeaba, dar sunt convins ca am fost fotografiat in situatii compromitatoare. Probabil ca unii vroiau dovezi pentru santajare. Nu s-a ajuns insa acolo, poate din cauza plecarii mele cam subite.

La radioclubul central din Bucuresti, dupa cateva cereri, am fost admis sa vizitez impreuna cu sotia Eva, WA2BAV, (era pe vremea lui Paolazzo). Pe langa cativa radioamatori alesi pentru ocazie, era unul care cica nu era cunoscut de ceilalti. Era un tip sobru, nu vorbea cu nimeni, dar era mereu in spatele meu. Aveam pe atunci un QSL foto-color cu ambii operatori WB2AQC si WA2BAV. Le-am impartit radioamatorilor si la un moment dat m-am intors spre necunoscutul din spatele meu, i-am dat si lui un QSL si i-am spus cu glas tare: "Stiu ca aveti poza mea la dosar, dar luati si asta ca este mai recenta si sunt imbracat." Omul s-a incrunat si mai mult decat a fost, dar a luat QSL-ul. Andy YO3AC mi-a spus ulterior ca cei prezenti abia puteau sa-si stapaneasca rasul caci stiau despre cine si despre ce este vorba.

Iata si altele din amintirile mele. Prin 1971, la prima mea vizita in YO, am ajuns la socrilor mei pe strada Gh. Doja, cu avionul la Belgrad si cu un autobuz la Timisoara. Era cam miezul noptii, eram obosit dar abia asteptam sa se lumineze sa plec in oras. Cand am ajuns aproape de Piata Maria am vazut un barbat de vreo 50 de ani, beat turta. Ajuns in dreptul lui, omul s-a apropiat si mi-a dat un prietenos "buna ziua". Eu, buimacit de nesomn si oboseala, i-am raspuns cu un "Hi" folosit de

americani. Barbatul m-a inteles gresit, a luat pozitia de drept, si ridicat mana dreapta si a strigat "Heil Hitler". Asta dupa vreo 27 de ani dupa ce acest salut nu mai era la moda. Cel putin la Timisoara.

La procesul de la Ierusalim al ofiterului SS Adolf Eichman, cel care a organizat deportarile evreilor din tarile afiliate cu Germania nazista, s-a aflat ca in Romania erau planificate deportarile incepand cu 1944. Dar atunci armata sovietica a intrat in tara, astfel deportarile au fost suspendate din motive logistice. Originea mea etnica este parte evreiasca, parte crestina. Inteleg ca partea mea evreiasca trebuia sa fie gazata si arsa in crematoriu. Dar ce vina avea partea mea crestina? Caci erau tare greu de separat.

La inceputul anilor 1950, prin vigilenta unui radioamator local, am fost denuntat ca am un emitor si lucrez neautorizat. Au venit la mine acasa sa faca perchezitie, un functionar de la posta si un subofiter de militie. Stateam pe Piata Traian. Nici unul nu avea habar de radioamatorism. Au confiscat o lampa redresoare, tip 80, arsa, cu filamentul in balon si o rezistenta bobinata de mare putere dar intrerupta. Au gasit si un mic manipulator militar german, de tip cu capac. M-au intrebat ce este.

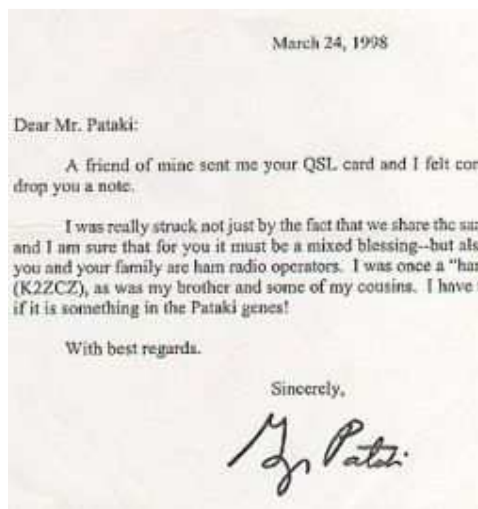
I-am spus ca este o masina de barbierit electrica si am pus-o in buzunar. M-au dus la posta sa dau declaratii. La statia de tramvai am intalnit un prieten numit Puiu T., i-am pasat manipulatorul, alias masina de barberit electrica si i-am spus sa nu faca nimic, voi veni mai tarziu sa il iau. Pe baza procesului verbal incheiat la posta, un radioamator, pe atunci angajat la Ministerul Postelor si Telecomunicatiilor, a scris: "S-a gasit o lampa redresoare si o rezistenta de mare putere, ambele utilizabile la emisie. Probabil a fost avertizat si a desfacut emitorul". Nu a mentionat ca ambele erau stricate. Dar unde au fost si restul pieselor, caci doar cu o lampa redresoare arsa si o rezistenta stricata, un radioamator angajat la Ministerul Postelor, ar fi trebuit sa stie ca nu se poate construi un emitor. Dar indicatiile superioare aveau intaietate.

Ca QSO-uri mai interesante mentionez ca am avut o legatura cu Father Moran 9N1MM din Nepal, cu Tom Christian VR6TC din insula Pitcairn, cu LI2B (expeditia Kon Tiki) si cu fostul rege Hussein al Iordaniei, JY1. Am fost impresionat de acest QSO, probabil mai mult decat a fost el, caci presupun ca niciodata nu a auzit de mine.

Ani de zile obtineam manipuloare, mai ales prin ebay si le trimiteam unui prieten la Bucuresti care le colecta si chiar la expunea la diferite "ciobanitiade". Era o forma buna de educatie tehnica. Nelinistit de ce se poate intampla cu ele, am facut un panou maricel pe care i l-am trimis lui: "Atentiune! Aceste exponate sunt pazite de 2 bucuresteni. Bucurestenii sunt paziti de un BANATEAN!". Nu stiu daca prietenul a pus-o langa exponate sau daca vreodata a disparut ceva, dar era bine sa fii precaut.

Am mai avut o actiune care a durat ani de zile. Am obtinut prin Amazon.com si prin donatii mii de carti si reviste si le-am trimis in YO unde s-au distribuit radioamatorilor si radiocluburilor, mai mult sau mai putin cinstiti. De cand am inceput evidenta trimiterilor, pana am terminat cu acest proiect, am trimis 251 colete, fiecare de vreo 36 kg, limita maxima la expediere fiind de 80 lbs.

Am facut o colectie de 1800 de tuburi electronice diferite si identificate. Unele sunt in cutii originale, altele in cupe de prezentare, din plastic alb. Le-as dona vreunei institutii de educatie tehnica daca le-ar lua si le-ar expune.

Scrisoare de la guvernatorul statului New York George Pataki. Clic pentru marire

Pe aici multa lume stie de George Pataki, dar acela nu sunt eu. Acum cativa ani guvernatorul statului New York a fost unul numit George Pataki. Cateodata se produc confuzii. Din cand in cand primesc cate o scrisoare adresata Guvernatorului George Pataki. Daca pe plic apare "Governor" atunci o dau inapoi nedeschis postasului, n-are decat sa caute el adevaratul destinatar. Daca insa scrie doar numele meu atunci o deschid si o citesc. Odata o doamna crezand ca eu sunt solutia problemei ei imi cerea sa gratiez pe unul care are o condamnare de 16 ani la inchisoarea Sing-Sing, in statul New York. Doamna ma asigura ca respectivul este un "baiat bun". I-am raspuns ca eu nu sunt guvernator dar ca nici celalalt George Pataki nu mai este de ani de zile. Apoi ca gratierile se fac prin mijloace legale, lungi si anevoioase. M-am intrebat, doar de curiozitate, daca respectivul este un "baiat bun" atunci cum de a ajuns la Sing-Sing? Era o intrebare retorica caci majoritatea puscariasilor se auto-declara "baieti buni si nevinovati" si ca poarta zeghe doar din greseala sistemului judiciar.

Odata am primit o scrisoare frumoasa de la fostul guvernator. Era pe timpul cand nu mai era in functie, deci nu mi-a scris doar sa-si asigure votul meu la o eventuala realegere. Un prieten de al sau, radioamator cu care am avut o legatura, i-a trimis de curiozitate QSL-ul meu pe care erau 4 operatori: George WB2AQC, Eva WA2BAV, Diane KB2KLV si Tommy KB2KRN, toti Pataki. Imi scria ca si el a fost radioamator, K2ZCZ, la fel si fratele si niste veri si se intreaba daca noi, cei numiti Pataki, poate avem ceva radioamatorism in geneza noastra.

Totdeauna mi-a placut sa calatoresc, sa vad locuri si oameni noi. Cat am stat in Romania am vizitat prin ONT Carpati mai toate "democratiile populare" dar le-am ispravit repede caci nu erau prea multe. Am cerut si o excursie in grup in Republica Democrată Germană, dar am fost refuzat. Am cerut explicatii si mi s-a spus: "E prea aproape de Germania Federala". Se pare ca erau banuieli ca vreau sa fug in Germania. S-au inselat; eu am plecat in SUA, nu in Germania si nu am fugit, am mers destul de domol.

Din Statele Unite am vizitat multe tari, ba singur, ba cu familia. Am fost in aproape 100 de entitati radioamatoricesti. Imi mai lipsea una sa primesc un DXCC de Vagabond. Am scris multe articole de calatorie in publicatii radioamatoricesti din SUA, Canada, Germania, Franta, Spania, Rusia, Japonia, Romania, Israel, Serbia, Cehia sau Slovacia (nu mai stiu care, mereu le incurc, mai bine stateau impreuna), Africa de Sud, Argentina, una din tarile baltice, nu imi amintesc care credca prea seamana intre ele, si alte cateva.

Revista QST a publicat multe din notele mele de drum vizitand radioamatorii din Romania, Bulgaria, Macedonia, Iugoslavia, Ungaria, Uniunea Sovietica, Maroc, Ceuta-Melilla-Gibraltar, Orientul Indepartat, Costa Rica, Alaska, insulele din Marea Caraibelor, etc. Ca drept de autor redactia mi-a trimis cutii cu reviste pe care le-am trimis mai departe radioamatorilor din tarile respective.

Pe Internet am gasit la adresa www.qsl.net/yo4aul/siteyo/hamstories.htm multe din articolele mele de calatorii postate de Corneliu YO4AUL caruia ii multumesc.

Radiocomunicatii si Radioamatorism a publicat cateva din notele mele drum. La "Radioamatorii din insulele Canary" pozele in culori au iesit bine, dar s-a uitat sa se puna ce reprezinta fiecare si chiar titlul articolului. Mai sunt si lipsuri - se spunea pe vremuri. S-ar putea spune, si acum!.

In viata mea am facut putine prostii dar cand am facut vreuna atunci am facut-o mare de tot. Prin 1952 am confectionat si distribuit prin centrul Timisorii niste manifeste. Am luat bancnote galbene de 1 leu de curand emise, le-am sters cu alcool sa nu aibe amprente si am scris pe ele "Jos teroarea comunista" si "Vrem libertate". Le-am indoit in 4, m-am dus in oras si manipulandu-le cu o penseta, le-am aruncat in holurile unor cladiri. Am facut vre-o 100 de astfel de manifeste. Nu stiu de ce am facut asa ceva. Familia mea sau a prietenilor apropiati nu au suferit direct de teroarea de care m-am revoltat. Actiunea mea era pur si simplu o mare prostie care daca era descoperita, puteam avea neplaceri foarte mari, atat personal, cat si familia mea.

Bancnota-manifest

Dupa 1989, un fost stab caruia i-am povestit aceste lucruri mi-a spus: "Adica ai fost un revolutionar". "Nu - am raspuns - am fost un pre-revolutionar dar si un mare dobitoc!"

Era o singura exceptie, Gardonyi-Gordon Pista, un var indepartat pe care insa nici nu l-am cunoscut, a facut 16 ani de puscarie si a iesit in 1964. In timpul razboiului, fiind un corespondent de presa pentru un ziar din Anglia, tara cu care Romania era in stare de razboi, a fost internat in lagarul de la Targu Jiu. Acolo a stat si cu comunistii care sprijineau Uniunea Sovietica. Dupa razboi, comunistii au preluat puterea si au bagat in puscarii pe cei care erau contra lor, chiar si pe cei cu care anteriori au fost inchisi impreuna. Printre altele, au inscenat niste procese ale ziaristilor pro occidentali, i-au arestat, acuzat de spionaj si condamnat la moarte. Ulterior, pedeapsa a fost comutata in munca silnica pe viata, apoi la 25 de ani, in sfarsit, cei care au mai supravietuit, au fost amnistiati in 1964.

In decursul anilor am acumulat mii de QSL-uri, desi in ultimul timp majoritatea confirmarilor le primesc electronic prin LoTW. Cele pe hartie imi acopera un perete in camera de radio si imi umplu o multime de cutii de ghete. Unele din ele sunt speciale, caci dovedesc legaturi cu persoane extraordinare. Astfel este cea de la prietenul meu Vasile YO3APG, cel care ani de zile, cu o abnegatie fantastica a creat perioada de aur a radioamatorismului romanesc.

QSL-ul sau sta in fruntea celor care au contribuit la diferitele activitati ale pasiunii noastre, au organizat si au participat la DX-peditii, au scris carti valoroase insufland noi generatii, ca Martty OH2BH, Hrane YT1AD, sau John ON4UN, un "guru" a benzii de 160 metrii, Monk Apollo SY2A care suporta practic de unul singur activitatea din Mount Athos, la fel si Edy P5/4L4FN care lucrând in Coreea de Nord a realizat imposibilul.

Merituosi sunt si cei ca Roger G3SXW care a lucrat din peste 80 de tari (scuze, entitati) si a scris cateva carti interesante, Luis XE1L care a participat la peste 20 de DXexpeditii, unele in conditii extrem de grele, ca sa dea colegilor radioamatori cate un moment de satisfactie si fericire.

Am multe QSL-uri de la radioamatori YO, mult mai putine decat legaturi avute. Interesante sunt cele confirmand contacte cu amatori YO operand in strainatate, fie temporar, fie permanent. Astfel sunt cele a lui Marcel YO7ARY/W1; Calin IS0/YO3RA; Anton DL4VAQ, ex YO2BL; Puiu DL3KCT; Ovidiu DL2IAL, ex YO6DAO; Fredy DL9OBY, ex YO2FP; George DL1MCH; Karl DL9FCD, ex YO3BD; Marcel AB2DP; DJ7BE, ex YO6BJV, Ciprian N2YO si YO3FWC, etc.

Lista celor care depun multa munca, devotament, chiar si resurse materiale proprii, fara sa primeasca recunostiintele cuvenite, sunt QSL managerii ca Joe W3HMK; Bob N2OO, insusi un DX-pedionar activ; Pepe EA5KB care are, fara exagerare, sute de "clienti", etc.

Palavrageala mea este cam lunga si dezorganizata, amestecand perioade si subiecte, asa cum mi le-am adus aminte, dar la 84 de ani, am adunat si eu ceva amintiri si fiind convins ca nu le pot lua cu mine, le las voua ca mostenire. Stiu ca unii cititori ar fi preferat ceva mai palpabil, poate si de culoare verzuie, dar am cam neglijat sa-mi fac un testament patriotic care sa placa tuturor. Cer intelegere si iertare.

Deci bye-bye si adio!

George Pataki WB2AQC

Articol aparut la 5-11-2013

Un album cu fotografiile ocazionat de acest articol se gaseste [la aceasta adresa](#).